

Apostołowie, prorocy, ewangeliści i nauczający pasterze

autorstwa Randolpha Dumma

Grecki - sofisci

Okolo 400 roku p.n.e. sofisci, ludzie niezwykle utalentowani i wykwalifikowani w sztuce perswazji, podróżowali z miasta do miasta, płacąc za dostarczenie swoich przesłaniów.

„w drugiej połowie V wieku p.n.e., szczególnie w Atenach, termin „sofista” zaczął oznaczać klasę przeważnie wędrownych intelektualistów, którzy prowadzili kursy z różnych przedmiotów, spekulowali na temat natury języka i kultury oraz posługiwali się retoryką, aby osiągnąć swoje cele, ogólnie rzecz biorąc, aby przekonać lub przekonać innych. „Sofisci mieli jednak jedną ważną cechę wspólną: cokolwiek innego robili lub czego nie twierdzili, że wiedzieli, charakterystycznie doskonale rozumieli, jakie słowa będą bawić, robić wrażenie lub przekonać publiczność”.^[2] Sofisci udali się do Aten, aby uczyć, ponieważ miasto wówczas kwitło. Było to dobre zajęcie dla umiających dyskutować, co było specjalnością pierwszych sofistów, i dzięki temu zdobyli sławę i fortunę, których szukali.

„Wielu sofistów uczyło swoich umiejętności za odpowiednią cenę. Ze względu na znaczenie takich umiejętności w spornym życiu społecznym Aten, praktykujący często żądali bardzo wysokich honorariów. Praktyka sofistów polegająca na kwestionowaniu istnienia i roli tradycyjnych bóstw oraz badaniu natury niebios i ziemi wywołała powszechną reakcję przeciwko nim.

Mówcy rzymscy.

Rzymscy mówcy byli podobni do greckich sofistów. Obu opłacono za wiedzę i umiejętność przekonywania.

„Cicero uważał, że idealny mówca musi znać wiele tematów. Aby wymyślić swoje argumenty, doskonały mówca musi posiadać szeroką wiedzę.”^[2]

„Cicero stanowczo utrzymywał, że oratorium to coś więcej niż tylko pisma prawne lub przedmiot szkolny. Ciceron uważał oratorium za najwyższą formę aktywności intelektualnej i instrument niezbędny dla dobra państwa. Ponadto połączył trzy funkcje mówcy z trzema poziomami stylu. Potrafił zapewnić swoim kolegom szeroką interpretację attyki, wskrzesił najlepszych greckich teoretyków i praktyków oratorium. Można powiedzieć, że Ciceron był idealistą. Jako student retoryki greckiej zachęcał swoich współczesnych do praktykowania tych samych ideałów, etyki i standardów z przeszłości. Jego głównym celem było dostosowanie doktryny greckiej (starożytnej Grecji) do potrzeb Rzymu. Za czasów Cicerona Rzym stał się miejscem, w którym nie tolerowano już swobodnego wyrażania idei. Rząd był skorumpowany”^[1]

Rabini żydowscy.

Rabini byli pod pewnymi względami podobni do sofistów i mówców, z tą różnicą, że nauki dotyczyły Tankah i Tory. Wielu rabinów podróżowało, aby nauczać w lokalnych synagogach, gdzie początkujący młodzi mężczyźni płacili za zostanie naśladowcą (uczniami), aby zostać rabinem takim jak ich rabin. W miarę jak sława rosła, niektórzy rabini pozostali w jednym miejscu.

Apostołowie Chrystusa

Byli przeciwieństwem świetnie wykształconych i wytwornych mówców. Głosili Chrystusa (Dobrą Nowinę o przebaczeniu i zbawieniu), nie żądając pieniędzy, często cierpiąc głód i prześladowania.

Rozdział 1.

Ciało Chrystusa – funkcjonujący organizm.

Wydaje się, że Biblia nie podaje wskazówek dotyczących częstotliwości ani miejsca wspólnych spotkań. W rzeczywistości Jezus oświadczył Samarytance, że miejsce nie jest ważne. (Jana 4:3) Oddaje cześć wewnętrzna istota, dusza lub serce.

„Nie rezygnujemy ze wspólnych spotkań, jak to niektórzy mają w zwyczaju, ale zachęcajmy się nawzajem”. (Hebrajczyków 10:25).

„Jesteście rodzajem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem nabytym, abyście głosili cnoty Tego, który was powołał z ciemności do przedziwnego swego światła”. (1 Piotra 2:9).

Wiele jest zapisów na temat działań chrześcijan z I wieku n.e. – „powołanego ludu” Chrystusa.

- a. Oddawali się nauce apostoelskiej. Dzieje Apostolskie 2:42.
- b. Miał wszystko wspólne. Dzieje Apostolskie 2:44.
- c. Spotykali się codziennie, jedli, dzielili się tym, co mieli, i gromadzili się pod Kolumnadą Salomona. Dzieje Apostolskie 5:12.
- d. Elitarni Żydzi hebrajscy ignorowali greckojęzyczne wdowy, Żydów z różnych części Cesarstwa Rzymskiego. Dzieje 6.
- e. Ciało kościoła wybierało sługi, które miały zaspokajać potrzeby greckich wdów chrześcijańskich. Dzieje 6.
- f. **Pochowany** Stefana i bardzo go opłakiwał. Dzieje 7.
- g. Pozostał wierny pomimo prześladowań. Dzieje Apostolskie 8.
- h. Uciekając przed prześladowaniami, porzucił swój dom i rodzinę niechrześcijańską. Dzieje Apostolskie 8.
- i. Po przybyciu na nową ziemię nauczali ewangelii. Dzieje Apostolskie 8:4.
- j. Dlatego uczniowie postanowili, każdy według swoich możliwości, wysłać pomoc braciom mieszkającym w Judei. Dzieje Apostolskie 11:29-30.
- k. Wielu zebrało się na modlitwie. Dzieje Apostolskie 12:12.
- l. Zgromadziliśmy cały kościół, aby sporządzić raport. Dzieje Apostolskie 14:27.
- m. Wtedy uznano za stosowne apostołom, starszym i całemu Kościołowi wybrać spośród siebie mężów i wysłać ich do Antiochii wraz z Pawłem i Barnabą. Dzieje Apostolskie 15:22.
- n. Zgromadzili razem tłumy – dostarczcie list Dz 15:31.
- o. Uczniowie zbierali się, aby łączyć chleb. Dzieje Apostolskie 20:7.

- p. Gdy zgromadzicie się w imię Pana Jezusa... oddajcie tego człowieka szatanowi na zatracenie ciała, aby jego duch (dusza) został zbawiony w dzień Pański. 1 Kor 5:4-5.
- q. W obecności wszystkich grzeszących starszych, skarć ich. 1 Tymoteusza 5:20.

Komentarz: Kiedy cały Kościół zebrał się w jednym miejscu, ich spotkania charakteryzowały się funkcjonującym ciałem, wolnością, żywotnością, otwartym uczestnictwem dla wszystkich, ale niekoniecznie zawsze w jedności.

„Niech Słowo Chrystusa mieszka w was obficie, ucząc i napominając jedni drugich we wszelkiej mądrości, śpiewając, psalmy, hymny i pieśni duchowe, z wdzięcznością w sercach waszych Bogu. I cokolwiek czynicie słowem (mówicie) lub czynem (wykonajcie), wszystko czyńcie w imieniu Pana Jezusa, dziękując Bogu Ojcu przez Niego.” (Kol. 3:16-17).

Komentarz: „Ty” obejmuje zarówno mężczyzn, jak i kobiety, którzy mogą mieć psalm, nauczać, prorokować, objawienie lub interpretację. Jednak nie każdy będzie pełnił wszystkie te funkcje. Nauczanie było prowadzone przez „ty”, a nie przez żadnego zawodowego kaznodzieję czy mówcę.

Komentarz: Nie odbieraj sobie chwały od Boga.

„Ale w wielkim domu są nie tylko naczynia złote i srebrne, ale także drewniane i gliniane, jedne ku czci, inne ku hańbie. Jeśli więc ktoś się od tego oczyści, będzie naczyniem ku czci, uświęconym i pożytecznym dla Mistrza, przygotowanym do wszelkiego dobrego dzieła”. (2 Tymoteusza 2:20-21).

„Przez Jezusa więc składajmy Bogu ustawicznie ofiarę uwielbienia — owoc warg wyznających Jego imię. I nie zapominajcie o czynieniu dobra i dzieleniu się z innymi, bo takimi ofiarami (ofiarami) Bóg jest upodobany”. (Hebrajczyków 13:15-16).

Komentarz: „Owoc ust” nie ogranicza się do śpiewu.

Kościół zbudowany przez Chrystusa jest zorganizowanym organizmem, a nie organizacją posiadającą władzę lub rangę. Jest to grono ludzi wiernych, posłusznych i wierzących, posiadających różne funkcje (dary) w taki sposób, aby ciało chrześcijańskie mogło wypełniać swoją misję poszukiwania zagubionych, troszczyć się o siebie nawzajem i pełnić całą posługę, jaką Jezus Chrystus, Głowa Ciała, zlecił im to. Nikt nie był gorszy ani lepszy – wszyscy są niezbędni do prawidłowego funkcjonowania Ciała. Ciało jest jedno w Chrystusie i zjednoczone w Nim i Jego celach, a nie w zgodzie z opiniami i interpretacją jakiegось nauczania.

„Mówię bowiem każdemu, kto jest wśród was, przez łaskę daną mi, aby nie myślał o sobie wyżej, niż powinien myśleć, ale myślał trzeźwo, tak jak Bóg każdemu udzielił miary wiary. Jak bowiem w jednym ciele mamy wiele członków, ale nie wszystkie członki pełnią tę samą funkcję, tak też my, będąc liczni, tworzymy jedno ciało w Chrystusie, a z osobna jesteśmy dla siebie nawzajem członkami. Mając więc dary (funkcje) różniące się w zależności od danej nam łaski, korzystajmy z nich. (Rzymian 12:3-8).

Komentarz: „Wysoce” – ktoś nie jest ważny, ponieważ ma szczególny dar, taki jak mówienie w nieznanym mu języku, język. Funkcja fizycznego serca człowieka nie jest ważniejsza niż funkcja jego jelit. Zatem funkcja jednego chrześcijanina nie jest ważniejsza od funkcji drugiego.

Komentarz: „Funkcje” Potrzeby Ciała Kościoła są różne, więc funkcje różnią się w zależności od potrzeb. Sprawowanie funkcji nie powinno opierać się na zdolnościach, wykształceniu czy świeckim zawodzie, ale na potrzebach rodziny chrześcijańskiej.

Ci w Chrystusie, Jego Ciele, są powołani z grzechu do sprawiedliwości, jako przemieniony lud, któremu przebaczone, i będący częścią Jednego Ciała – żywego organizmu z wieloma częściami. Porównuje się go do ludzkiego ciała, w którym wiele jego części funkcjonuje w harmonii, a każda część pełni swoją unikalną funkcję.

Dlatego Kościół zbudowany przez Chrystusa jest gronem ludzi wiernych, posłusznych i zaangażowanych, zorganizowanych w taki sposób, aby ciało mogło wzrastać i wypełniać swoją misję, troszcząc się o siebie nawzajem i pełniąc usługi, jakie dał im Chrystus, Głowa Ciała. Do.

Jednak w kościele w Koryncie wydaje się, że panował chaos – wszyscy rozmawiali w tym samym czasie, a nie jeden po drugim, i brakowało wzajemnego szacunku.

Rozważmy 1 Koryntian 14.

„Bracia, nie bądźcie dziećmi w swoim myśleniu. Bądźcie dziećmi w złu, ale w swoim myśleniu bądźcie dojrzałi. W Prawie jest napisane: „Przez ludy obcych języków i przez wargi cudzoziemców będę mówić do tego ludu, a nawet wtedy nie będą mnie słuchać, mówi Pan”. Tak więc języki są znakiem nie dla wierzących, ale dla niewierzących, podczas gdy prorocтво jest znakiem nie dla niewierzących, ale dla wierzących. (w. 20-22).

„Jeśli więc zbierze się cały Kościół i wszyscy będą mówić językami, a wejdą obcy lub niewierzący, czy nie powiedzą, że postradaliście zmysły? Ale jeśli wszyscy będą prorokować, a wejdzie niewierzący lub obcy, wszyscy go osądzą, wszyscy pociągną do odpowiedzialności, wyjdą na jaw tajemnice jego serca, i tak upadną na twarz, odda pokłon Bogu i oświadczy, że Bóg naprawdę jest wśród was. (w. 23-25).

I co wtedy, bracia? Kiedy się spotykacie, każdy ma hymn, lekcję, objawienie, język lub interpretację. Niech wszystko będzie czynione dla zbudowania. Jeśli ktoś mówi językiem, niech będzie ich tylko dwóch, a najwyżej trzech, i każdy po kolei, i niech ktoś tłumaczy. A jeśli nie ma kto interpretować, niech każdy z nich milczy w kościele, a mówi sobie i Bogu. Niech przemówi dwóch lub trzech proroków, a pozostali niech rozważą to, co zostało powiedziane. Jeżeli innemu siedzącemu zostanie objawione, niech pierwszy zamilcze. Albowiem wszyscy jeden po drugim możecie prorokować, aby wszyscy się uczyli i wszyscy byli pokrzepieni, a duchy proroków były podporządkowane prorokom. Bóg bowiem nie jest Bogiem zamieszania, lecz pokoju. (w. 26-33).

„Jak we wszystkich kościołach świętych, tak i w kościołach kobiety powinny milczeć. Nie wolno im bowiem mówić, lecz powinni być poddani, jak też mówi Prawo. Jeżeli chcą się czegoś dowiedzieć, niech zapytają w domu swoich mężów. Bo hańbą jest dla kobiety przemawiać w kościele. (w. 33-35).

„A może to od was wyszło słowo Boże? A może tylko do Was to dotarło? Jeśli ktoś mniema, że jest prorokiem, czyli duchownym, powinien uznać, że to, co wam piszę, jest rozkazem Pana. Jeśli ktoś tego nie rozpoznaje, nie jest rozpoznawany. Pragnijcie więc, bracia moi, gorąco prorokować i nie zabraniajcie mówić językami. Ale wszystko powinno być robione przyzwyczajenie i w porządku.” (w. 36-40).

Podsumowanie

1. W tych warunkach chrześcijanie w Koryncie mogli się niewiele nauczyć i tylko nieliczni, jeśli w ogóle, zostali zbudowani. Być może wielu uważało, że „moja funkcja jest ważniejsza niż twoja.
 2. Nauczanie było ważniejsze niż bycie wysłuchanym.
 3. Ważny jest porządek i zrozumienie.
 4. Ważne jest uczestnictwo wszystkich chrześcijan.
 5. Budowanie jest konieczne dla wierności i wzrostu, dlatego nie porzucajcie wspólnych spotkań.
 6. Szacunek do innych wzmacnia jedność.
 7. Nie można ignorować poszanowania prawa i zwyczajów.
 8. Postępowanie żony zhańbiło męża lub inną osobę zadając pytania, które wydawały się wyzwaniem.
 9. Brak szacunku dla innych poprzez próbę mówienia głośniej od nich.
 10. Ich działania musiały okazywać wzajemną miłość, aby każdy obserwujący z zewnątrz wychwalał Boga.
- Podsumowanie zakończenia.

„Jeśli ktoś służy, niech to czyni mocą, której Bóg udziela, aby we wszystkim był chwalony Bóg przez Jezusa Chrystusa. Jemu niech będzie chwała i moc na wieki wieków.” (1 Piotra 4:11).

„*Niech miłość braterska trwa. Nie zaniedbujcie okazywania gościnności obcym, gdyż w ten sposób niektórzy niespodziewanie gościli aniołów. Zapamiętaj je*[Chrześcijanie], którzy są w więzieniu, jakby byli razem z nimi w więzieniu, oraz ci, którzy doświadczają złego traktowania, ponieważ i wy jesteście w ciele”.

 (Hebrajczyków 13:1-3).

Komentarz: „Okazujcie gościnność” to troska o potrzeby innych, także podróżnych, ale nie tych, którzy nauczali przesłania sprzecznego z Ewangelią Chrystusa.

Komentarz: Ci „w więzieniu” byli prawdopodobnie chrześcijanami prześladowanymi w więzieniu za wiarę w Chrystusa.

„Cokolwiek czynicie, pracujcie z serca jak dla Pana, a nie dla ludzi, wiedząc, że od Pana otrzymacie dziedzictwo w nagrodę. Służycie Panu Chrystusowi.” (Kolosan 3:23-24).

„*Zachowujcie uczciwe postępowanie wśród pogan, aby gdy będą mówić przeciwko wam jako czyniącym zło, zobaczyli wasze dobre uczynki i chwalili Boga w dniu nawiedzenia*”.

 (1 Piotra 2:12).

„*Przede wszystkim zachowajko*chając się nawzajemgorliwie, gdyż miłość zakrywa mnóstwo grzechów. *Okazujcie sobie nawzajem gościnność bez szemrania. Ponieważ każdy otrzymał dar, używajcie go, aby służyć sobie nawzajem, jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej, ktokolwiek mówi, jako ten, kto wypowiada wyrocznie Boże; kto służy, jak ten, kto służy mocą, której udziela Bóg, aby we wszystkim Bóg był uwielbiony przez Jezusa Chrystusa. Jemu należy się chwała i panowanie na wieki wieków*”.

 (1 Piotra 4:8-11).

Komentarz: „Narzekanie” – „Dlaczego muszę to zrobić?” Albo: „Nie chcę, ale zrobię to z obowiązku”. „Dar do służenia” – otrzymujesz coś, co ma zostać wykorzystane dla dobra innych.

„*Jeśli ktoś nie dba o* (zatroszczyć się o) swoich bliskich, zwłaszcza najbliższą rodzinę, wyparł się wiary i jest gorszy od niewierzącego”.

 (1 Tymoteusza 5:8).

„Religią czystą i nieskazitelną według Boga Ojca jest to: opiekować się cierpiącymi sierotami i wdowami oraz zachowywać siebie nieskażonym przez świat”. (Jakuba 1:27).

„Albowiem Bóg nie jest niesprawiedliwy, aby przeoczyć waszą pracę i miłość, jaką okazaliście Jego imieniu, służąc świętym, jak to czynicie nadal. I pragniemy, aby każdy z Was okazał taką samą gorliwość, aby mieć do końca pewność nadziei”. (Hebrajczyków 6:10-11).

„Nie ustawajmy się w czynieniu dobra, bo we właściwym czasie zbierzemy żniwo, jeśli się nie poddamy. Dlatego też, dopóki mamy czas, czynmy dobrze wszystkim ludziom, zwłaszcza tym, którzy należą do rodziny wierzących”. (Galacjan 6:9-10).

Czapkt 2.

Boży Siewcy Ewangelii/

Chrystus pragnie, aby orędzie ewangelii było głoszone całej ludzkości. W dniu Pięćdziesiątnicy Jego naoczni świadkowie, apostołowie, byli pierwszymi głosicielami Ewangelii.

„Ale w rzeczywistości Bóg ułożył członki ciała, każdy z nich tak, jak chciał. Gdyby wszystkie były jedną częścią, gdzie byłoby ciało? Tak więc jest wiele części, ale jedno ciało. Oko nie może powiedzieć ręce: „Nie potrzebuję cię!” A głowa nie może powiedzieć stopom: „Nie potrzebuję was!” Wręcz przeciwnie, te części ciała, które wydają się słabsze, są niezbędne, a te, które uważamy za mniej godne szacunku, traktujemy ze szczególnym szacunkiem. A części nieprzedstawialne traktujemy ze szczególną skromnością, natomiast części reprezentacyjne nie wymagają specjalnego traktowania. Bóg jednak złączył członki ciała i obdarzył większym szacunkiem te części, które go nie miały, aby nie było podziału w ciele, ale aby jego części jednakowo się o siebie troszczyły. Jeśli cierpi jedna część, cierpi z nią każda część; jeśli jedna część doznaje czci, każda część się z tego cieszy”. (1 Kor 12:18-26).

„Albowiem dzięki udzielonej mi łasce mówię każdemu z was: Nie myślcie o sobie wyżej, niż powinniście, ale raczej myślcie o sobie trzeźwo, według miary wiary, jaką dał wam Bóg. Jak każdy z nas ma jedno ciało złożone z wielu członków, a nie wszystkie te członki pełnią tę samą funkcję, tak też my, liczni, tworzymy jedno ciało, a każdy członek należy do wszystkich pozostałych. Mamy różne dary, w zależności od danej nam łaski. Jeżeli darem człowieka jest prorokowanie, niech korzysta z niego proporcjonalnie do swojej wiary. Jeśli służy, niech służy; jeśli to nauczanie, niech naucza; jeśli to jest zachęcające, niech zachęca; jeśli przyczynia się do potrzeb innych, niech hojnie daje; jeśli jest to przywództwo, niech rządzi pilnie; jeśli okazuje miłosierdzie, niech czyni to z radością”. (Rz 12:3-8).

„Wstąpiwszy na wysokość, poprowadził jeńców do niewoli i rozdawał ludziom dary’. Wstąpił. Cóż to znaczy, jeśli nie to, że najpierw zstąpił także do niższych części ziemi? Ten, który zstąpił, jest także tym, który wstąpił wysoko ponad wszystkie niebiosy, aby napełnić wszystko. I dał niektórym jako apostołów, innych jako proroków, a niektórych jako głosicieli dobrej nowiny, a niektórzy [jako] pasterze i nauczyciele w celu udoskonalenia świętych w dziele posługiwania i budowania ciała Chrystusowego”. YLT (Ef 4:10-13).

„Ten, który zstąpił, jest tym, który wstąpił wyżej niż wszystkie niebiosy, aby wypełnić cały wszechświat. To On dał niektórym na apostołów, innych na proroków, innych na ewangelistów, a jeszcze innych na pasterzy i nauczycieli, aby przygotowywali lud Boży do dzieł służby, aby Ciało Chrystusa mogło być zbudowane, aż

wszyscy będziemy osiągnąć jedność w wierze i poznaniu Syna Bożego, i stać się dojrzałymi, dochodząc do pełnej miary pełni Chrystusowej”.(Efezjan 4:10-13).

Komentarz:

- Słowo „niektóre” pochodzi od greckiego słowa toús oznaczającego oddzielony.
- Być apostołami „i” prorokami „i” głosicielami (ewangelistami w niektórych tłumaczeniach), przy czym słowo „i” zostało przetłumaczone z greckiego słowa dé oznaczającego rozróżnienie pomiędzy (apostołami, prorokami i ewangelistami).
- Być pastorami i nauczycielami, a słowo „i” jest tłumaczone z greckiego słowa kaí oznaczającego łączenie. Tutaj kai łączy pastorów z nauczycielami. – czyli pastory, którzy nauczają lub nauczają pastorów.

Ponieważ de oddziela, podczas gdy kai łączy, pastory są związani z nauczycielami, ale są oddzieleni od pracy apostołów, proroków i ewangelistów. Lepszym tłumaczeniem byłoby pastory, którzy nauczali lub nauczanie pastorów. Tym samym praca apostołów różniła się od pracy proroków, która różniła się od pracy ewangelistów, która różniła się od pracy pasterzy i nauczycieli. Jednak każdy może głosić Chrystusa w swojej pracy.

Apostołowie.

Chrystus dał „niektórych na apostołów”. Apostołowie pochodzi od greckiego słowa apostólous – wysłany z rozkazem, posłaniec, oddzielony, aby wysłać. Według Dziejów Apostolskich 1,21-22 apostoł Jezusa był „jednym z ludzi, którzy nam towarzyszyli przez cały czas, gdy Pan Jezus wchodził i wychodził między nas, począwszy od chrztu Janowego aż do dnia, w którym został wzięty od nas — jeden z tych ludzi musi stać się z nami świadkiem Jego zmartwychwstania”.

„To, co było od początku, co słyszeliśmy, co oczami naszymi widzieliśmy, na co patrzyliśmy i czego dotykaliśmy rękami naszymi, odnośnie słowa życia”.(1 Jana 1)

Słowo apostólos zostało użyte w odniesieniu do Pana Jezusa do opisanego Jego stosunku do Boga, Hebrajczyków 3:1 „Dlatego, bracia święci, uczestnicy powołania niebieskiego, zważajcie na Apostoła i Arcykapłana naszego wyznania, Chrystusa Jezusa”.

„A przez ręce apostołów regularnie działało się wśród ludu wiele znaków i cudów. I byli wszyscy razem w Portyku Salomona. Żaden z pozostałych nie odważył się do nich dołączyć, ale ludzie darzą ich wielkim szacunkiem. I więcej niż kiedykolwiek przyłączyło się do Pana wierzących, mnóstwo mężczyzn i kobiet, tak że nawet chorych wynoszono na ulice i kładziono na łózkach i matach, aby gdy Piotr przechodził, przynajmniej jego cień padł na niektórych z nich. Zbierał się także lud z miast wokół Jerozolimy, przynosząc chorych i opętanych przez duchy nieczyste, i wszyscy zostali uzdrowieni. Ale wstał arcykapłan i wszyscy, którzy z nim byli (to jest partia saduceuszy), i pełni zazdrości aresztowali apostołów i wtrącili ich do publicznego więzienia”. (Dzieje Apostolskie 5:12-19).

„Mniej więcej w tym czasie król Herod aresztował niektórych członków Kościoła z zamiarem ich prześladowania. Kazał zabić Jakuba, brata Jana, mieczem. Widząc, że podoba się to Żydom, przystąpił do pojmania także Piotra. Stało się to podczas Święta Przaśników. Po aresztowaniu wtrącił go do więzienia i przekazał pod straż czterech oddziałów po czterech żołnierzy każdy. Herod zamierzał wystawić go na publiczny sąd po Święcie Paschy. Dlatego Piotr był trzymany w więzieniu”.(Dzieje 12:1-5).

Wydaje się, że mianowanie apostołów ustało po wyborze Mateusza, z wyjątkiem Pawła, którego Chrystus mianował na apostoła poza sezonem.

Paweł Apostoł Narodów

Pawła po raz pierwszy spotyka się jako Saula, który „zatwierdził jego (Szczefa) egzekucję”. (Dzieje 8:1).

„Lecz Saul, w dalszym ciągu oddychając groźbami i morderstwem na uczniach Pana, udał się do arcykapłana i poprosił go o listy do synagog w Damaszku, aby gdyby znalazł kogoś z Drogi, mężczyzn lub kobiety, mógł sprowadzić zostali zwięzani z Jerozolimą. A gdy szedł swoją drogą, zbliżył się do Damaszku i nagle wokół niego rozbłyła światłość z nieba. I upadłszy na ziemię, usłyszał głos mówiący do niego: Saulu, Saulu, dlaczego mnie prześladujesz? A on zapytał: „Kim jesteś, Panie?” I rzekł: «Ja jestem Jezus, którego prześladujecie. Ale wstań i wejdź do miasta, a tam ci powiedzą, co masz czynić. Ludzie, którzy z nim podróżowali, stali oniemiałymi, słysząc głos, ale nikogo nie widząc. Saul wstał z ziemi i choć oczy mu się otworzyły, nic nie widział. Poprowadzili go więc za rękę i wprowadzili do Damaszku. I przez trzy dni nie widział, nie jadł i nie pił”. (Dzieje 9:1-9).

„Był w Damaszku uczeń, imieniem Ananiasz. Pan rzekł do niego w widzeniu: „Ananiaszu”. I rzekł: «Oto jestem, Panie». I rzekł do niego Pan: Wstań i idź na ulicę zwaną Prosta, a w domu Judasza poszukaj męża z Tarsu, imieniem Saul, bo oto się modli i widział w widzeniu człowieka imieniem Ananiasz wejdź i połóż na niego ręce, aby odzyskał wzrok. Ale Ananiasz odpowiedział: «Panie, od wielu słyszałem o tym człowieku, ile zła wyrządził Twoim świętym w Jerozolimie. I tutaj ma władzę od arcykapłanów, aby zwięzać wszystkich, którzy wzywają Twojego imienia. Ale Pan rzekł do niego: Idź, bo on jest moim wybranym narzędziem, aby nieść moje imię przed poganami, królami i synami Izraela. Bo pokażę mu, jak wiele musi wycierpieć dla mojego imienia. Zatem Ananiasz odszedł i wszedł do domu. I kładąc na niego ręce, powiedział: Bracie Saulu, Pan Jezus, który ci się ukazał na drodze, którą przyszedłeś, postać mnie, abys przejrzał i został napełniony Duchem Świętym. I natychmiast jakby łuski spadły z jego oczu i odzyskał wzrok. Następnie zmartwychwstał i został ochrzczony; i jedząc, nabrał sił”. (Dzieje 9:10-19).

„Znam człowieka (najwyraźniej Pawła) w Chrystusie, który czternaście lat temu został porwany aż do trzeciego nieba – czy w ciele, czy poza ciałem, nie wiem, Bóg wie. I wiem, że ten człowiek został porwany do raju – czy w ciele, czy poza ciałem, nie wiem, Bóg wie – i słyszał rzeczy, których nie da się opowiedzieć i których człowiek nie może wypowiedzieć”. (2 Kor 12:2-4).

„Czy nie jestem wolny? Czy nie jestem apostołem? Czyż nie widziałem Jezusa, Pana naszego? Czyż nie jesteś moim dziełem w Panu? Jeśli dla innych nie jestem apostołem, to przynajmniej jestem dla ciebie, bo jesteś pieczęcią mojego apostołstwa w Panu”. (1 Koryntian 9:1-2).

„Teraz mówię do was, pogan. Jako że jestem apostołem pogan”. (Rzymian 11:13).

Praca i wyniki Pawła

„Chciałbym bowiem, bracia, wiedzieć, że ewangelia, którą głosiłem, nie jest ewangelią ludzką. Nie otrzymałem jej bowiem od nikogo i nie byłem jej nauczony, ale otrzymałem ją przez objawienie Jezusa Chrystusa. Słyszeliście bowiem o moim dawnym życiu w judaizmie, jak gwałtownie prześladowałem Kościół Boży i próbowałem go zniszczyć. I robiłem postępy w judaizmie wśród mojego ludu w stopniu większym niż wielu w moim wieku, tak bardzo byłem gorliwy w przestrzeganiu tradycji moich ojców. Kiedy jednak Ten, który mnie oddzielił, zanim się urodziłem, i który powołał mnie swoją łaską, zechciał

objawić mi swego Syna, abym mógł go głosić wśród pogan, nie konsultowałem się natychmiast z nikim; ani nie udałem się do Jerozolimy, do tych, którzy byli przede mną apostołami, lecz udałem się do Arabii i wróciłem ponownie do Damaszku". (Galacjan 1:11-17).

„A ci, którzy rozproszyli się z powodu prześladowania, jakie wybuchło nad Szczepanem, dotarli aż do Fenicji, na Cypr i do Antiochii, nie głosząc słowa nikomu oprócz Żydów”. (Dzieje 11:19).

Kościół w Jerozolimie wysłał Barnabę do Antiochii w Syrii. „Gdy przyszedł i ujrzał łaskę Bożą, ucieszył się i napominał wszystkich, aby wytrwali w wierności Panu, gdyż był człowiekiem dobrym, pełnym Ducha Świętego i wiary. I przyłączyło się do Pana bardzo wiele ludu. Barnaba udał się więc do Tarsu, aby szukać Saula, a gdy go znalazł, sprowadził go do Antiochii. Przez cały rok spotykali się z kościołem i nauczali bardzo wielu ludzi. A w Antiochii po raz pierwszy nazwano uczniów chrześcijanami”. (Dzieje 11:22-26).

W Antiochii „kiedy oddawali cześć Panu i pościli, Duch Święty powiedział: «Wyłączcie mi Barnabę i Saula do dzieła, do którego ich powołałem». Potem po poście i modlitwie włożyli na nich ręce i wyprawili”. (Dzieje 13:2-3)

„Wtedy przybyli niektórzy Żydzi z Antiochii (okPisidia) i Iconium i zachwycił publiczność. Ukamienowali Pawła i wywelekli go za miasto, sądząc, że nie żyje”. (Dzieje 14:19).

„Pochwycili Pawła i Sylasa i wciągnęli ich na rynek przed władców. A kiedy przyprowadzili ich do urzędników, powiedzieli: „Ci ludzie są Żydami i zakłócają porządek w naszym mieście. Utrzymują zwyczaje, których nam, Rzymianom, nie wolno akceptować ani praktykować”. Tłum przyłączył się do ataku na nich, a sędziowie zdarli z nich szaty i wydali rozkaz bicia ich różgami. A gdy zadali im wiele ciosów, wtręci ich do więzienia, nakazując stróżowi więziennemu, aby ich bezpiecznie strzegł. Otrzymawszy ten rozkaz, wtręcił ich do wewnętrznego więzienia i zakuł im nogi w dyby”. (Dzieje 16:19-24).

W Filipii „pochwycili Pawła i Sylasa i wciągnęli ich na rynek przed władców. A kiedy przyprowadzili ich do urzędników, powiedzieli: „Ci ludzie są Żydami i zakłócają porządek w naszym mieście. Utrzymują zwyczaje, których nam, Rzymianom, nie wolno akceptować ani praktykować”. Tłum przyłączył się do ataku na nich, a sędziowie zdarli z nich szaty i wydali rozkaz bicia ich różgami. A gdy zadali im wiele ciosów, wtręci ich do więzienia, nakazując stróżowi więziennemu, aby ich bezpiecznie strzegł. Otrzymawszy ten rozkaz, wtręcił ich do wewnętrznego więzienia i zakuł im nogi w dyby”. (Dzieje 16:19-24).

Jako pobożny Żyd, Saul (Paweł), wierzący chrześcijanie bluźnili Bogu, prześladował ich. Ale teraz, jako apostoł Chrystusa wśród pogan, Żydzi zaczynają go prześladować. Myśląc, że Paweł zbezczęści ich Świątynię, „pobudziło się całe miasto i lud nadbiegł ze wszystkich stron. Pochwyciwszy Pawła, wyciągnęli go ze świątyni i natychmiast zamknęto bramy. Gdy próbowali go zabić, dowódca wojsk rzymskich dotarła wieść, że w całym mieście Jerozolimie zawrzało. Natychmiast wziął kilku oficerów i żołnierzy i pobiegł do tłumu. Gdy powstańcy zobaczyli dowódcę i jego żołnierzy, przestali bić Pawła”. (Dzieje 21:30-32).

Po wezwaniu uciekającego tłumu Paweł przemówił do nich, stwierdzając: „Jestem Żydem, urodzonym w Tarsie w Cylicji, ale wychowanym w tym mieście. Pod rządami Gamaliela otrzymałem gruntowne wykształcenie w zakresie prawa naszych ojców i byłem tak samo gorliwy dla Boga, jak każdy z was

dzisiaj. Prześladowałem wyznawców tej Drogi (chrześcijan) aż do śmierci, aresztując mężczyzn i kobiety i wtrącając ich do więzienia, co może poświadczyć także najwyższy kapłan i cały Sobór. Otrzymałem od nich nawet listy do ich braci w Damaszku i udałem się tam, aby sprowadzić tych ludzi jako więźniów do Jerozolimy w celu ukarania”. (Dzieje 22:3-5).

„Około południa, gdy zbliżałem się do Damaszku, nagle rozbłysło wokół mnie jasne światło z nieba. Upadłem na ziemię i usłyszałem głos mówiący do mnie: Saulu! Saulu! Dlaczego mnie prześladowacie? „Kim jesteś, Panie? Zapytałem. „Ja jestem Jezus z Nazaretu, którego prześladowacie” – odpowiedział. Moi towarzysze widzieli światło, ale nie rozumieli głosu tego, który do mnie mówił. „Co mam zrobić, Panie?” Zapytałem. „Wstańcie” – powiedział Pan – „i idźcie do Damaszku”. Tam powiedzą ci wszystko, co ci przydzielono. Towarzysze moi poprowadzili mnie za rękę do Damaszku, bo oślepił mnie blask światła”.(Dzieje 22:6-11).

„I przyszedł do mnie niejaki Ananiasz, człowiek pobożny według Prawa, cieszący się dobrą opinią u wszystkich Żydów, którzy tam mieszkali, i stojąc obok mnie, powiedział do mnie: «Bracie Saulu, przejrzyj». I w tej właśnie godzinie odzyskałem wzrok i ujrzałem go. I rzekł: Bóg naszych ojców przeznaczył cię na poznanie Jego woli, abyś widział Sprawiedliwego i słyszał głos z jego ust. bo będziesz dla niego świadkiem wobec wszystkich tego, co widziałeś i słyszałeś”. (Dzieje 22:12-16)

„Kiedy wróciłem do Jerozolimy i modliłem się w świątyni, wpadłem w trans i ujrzałem mówiącego Pana. 'Szybki!' powiedział do mnie. «Opuśćcie natychmiast Jerozolimę, bo nie przyjmą waszego świadectwa o mnie». „Panie” – odpowiedziałem – „ci wiedzą, że chodziłem od jednej synagogi do drugiej, aby uwięzić i bić wierzących w Ciebie. A kiedy przelano krew waszego męczennika Szczepana, stałem tam, wyrażając zgodę i strzegąc szat tych, którzy go zabijali. Wtedy Pan powiedział do mnie: Idź; Wyślę cię daleko, do pogan.” (Dz 22,17-20).

„Tłum słuchał Pawła, dopóki nie powiedział tego. Wtedy podnieśli głos i zawołali: „Uwolnijcie go od ziemi!” On nie nadaje się do życia! A gdy tak krzyczeli, rzucali płaszcze i wzbijali kurz w powietrze, dowódca kazał zaprowadzić Pawła do koszar. Polecił go wychłostać i przesłuchać, aby dowiedzieć się, dlaczego ludzie tak na niego krzyczą. Kiedy wyciągnęli go, aby go biczować, Paweł zapytał stojącego tam setnika: „Czy wolno ci biczować obywatela rzymskiego, który nawet nie został uznany za winnego?”(Dzieje 22:22-25).

Centurium w Jerozolimie wysłało go do Cezarei, aby stanął przed sądem. Paweł odpowiedział na stawiane mu zarzuty przed Feliksem, Festusem, królem Agryppą i wreszcie cesarzem.

Prorocy.

„Niektórzy będą prorokami” od greckiego słowa profeetas – ten, przez którego przemawia Bóg, wróżbita, natchniony mówca. „Prorok” głosił przekazane mu przesłanie, podczas gdy „widzący” ujrzał wizję Boga. (Zobacz Liczb 12:6, 8). Zatem prorok był rzecznikiem Boga; mówił w imieniu Boga i przez Jego władzę. (Wyjścia 7:1) On jest ustami, przez które Bóg przemawiał do ludzi. (Jeremiasza 1:9; Izajasza 51:16). W 1 Koryntian 13:8 czytamy, że proroctwa, a tym samym proroków, przestaną być potrzebne: „Miłość nigdy nie ustaje. Ale gdzie są proroctwa, tam ustana”.

Komentarz: „Zaprzestać” pochodzi od greckiego słowa katargeo oznaczającego uczynić całkowicie beczynnym, bezużytecznym. (Studium Biblii na PC, Biblesoft)

Ewangeliści.

„Niektórzy mają być ewangelistami” od greckiego słowa euangelistás – ten, który głosi dobrą nowinę, dobrą nowinę, ewangelię. Tylko Filip i Tymoteusz zostali specjalnie nazwani ewangelistami. Filip nauczał ewangelii, a Tymoteusz pomagał Pawłowi w nauczaniu ewangelii. Ten, kto wyrusza, aby głosić, może udać się daleko lub blisko i może pozostać dłużej w jednym miejscu niż w innym, jak w przypadku Pawła. Bez wątpienia otwartość słuchaczy była kryterium decydującym o tym, czy zostać, czy odejść. Można także czuć się zmuszonym do pozostania w jednym obszarze, być może nawet dłużej, niż pierwotnie zamierzano, dopóki nie ukończą zadania, które sobie zaplanowali.

W dniu Pięćdziesiątnicy ci, którzy przyjęli orędzie Boże przekazane przez Piotra i innych apostołów, zanurzyli się i „trwali w nauce apostoelskiej i we wspólnocie, w łamaniu chleba i w modlitwie”. (Dzieje Apostolskie 2:42-43).

Paweł ewangelizował, nauczał ewangelii: „Ja zasiałem ziarno, Apollos je podlał, ale Bóg sprawił, że wzrosło”. (1 Koryntian 3:6-7) Nasieniem jest Słowo, którego Paweł nauczał tych, którzy nie znali Chrystusa – niechrześcijan. Apollos nauczał chrześcijan drogi Pańskiej, być może jak Pryscylla i Akwila, którzy dokładniej wyjaśnili mu drogę Bożą. (Dzieje 18:26) „Wtedy ewangelista Filip otworzył usta i zaczynając od tego Pisma, oznajmił jemu, eunuchowi etiopskiemu, dobrą nowinę o Jezusie – Chrystusie”. (Dzieje Apostolskie 8:35).

Komentarz: „Nawodniony” pochodzi od greckiego słowa epótisen – źródło wzrostu.

Komentarz: „Opowiadane” pochodzi od greckiego słowa eueangelísato oznaczającego głosić, ewangelizować.

Ewangeliści i kaznodzieje na ogół głoszą Dobrą Nowinę. Dojrzałe chrześcijanie i starsi/strażnicy/strażnicy/pasterze/nadzorczy, wykwalifikowani w nauczaniu, nauczyli ich, jak żyć ofiarnie, podobając się Bogu, pomagając im dojrzewać do natury Boga.

Rozdział 3.

Nauczanie pastorów)

W 1 Liście do Tymoteusza i Tytusa Pawła przedstawiono cechy charakteru pasterzy i nauczycieli (pasterzy nauczających). Są znane jako:

Starsi(presbuteros) – przymiotnik oznaczający staż pracy, starszy mężczyzna.

Nadzorca/strażnik/opiekun/strażnik(eepiskopeés) - ten, który ostrzega innych o zbliżającym się niebezpieczeństwie, czuwa, strzeże, sprawdza, odwiedza (z wizytą w celu zaspokojenia ich potrzeb) i uczy.

Pasterze(poimen) – dostarczyciel pożywienia i obrońca przed niebezpieczeństwami (żywicieli).

Czy funkcja pasterska jest najważniejszą funkcją Ciała? NIE – każda funkcja jest równie ważna; np. organizm ludzki przestanie funkcjonować, jeśli okrężnica i jelita przestaną działać. Tak więc Ciało Chrystusa ustanie tam, gdzie nie będzie głoszona Ewangelia Chrystusa, porzucono uczynki lub postuszeństwo stanie się niepotrzebne.

Pastowanie owiec.

Być może zrozumienie pasterstwa owiec i kóz będzie kluczem do zrozumienia funkcji pasterstwa nowotestamentowych sług Bożych.

Pasterz wziął na siebie odpowiedzialność za dobro swoich owiec i mieszkał z nimi prawdopodobnie w dużej odległości od swojego domu. Stale był z nimi, wołając ich po imieniu, gdyż aby mu zaufać, musieli rozpoznać jego głos i różne tony jego fletu. Jego wyraźny głos i flet były dla nich sygnałami, aby podążali za nim, gdziekolwiek się udał. Obowiązkiem pasterza jest umieszczanie pastwisk w pobliżu stojącej lub wolno płynącej wody, ale z dala od niebezpieczeństw. Musi znać i usuwać toksyczne rośliny na pastwiskach, aby nie mogły ich zjeść, zachorować i umrzeć. Każdej nocy sprawdzał swoje owce pod kątem skaleczeń i siniaków oraz usuwał przyklepione do nich robaki, a następnie namaszczał je olejem.

Musi być silny fizycznie, aby chronić je przed złodziejami i drapieżnikami. To nie jest praca dla kogoś, kto potrzebuje tylko pracy i pieniędzy. Przypomnijmy sobie Psalm 23 Dawida: „Pan jest moim pasterzem; nie będę chciał. Każę mi leżeć na zielonych pastwiskach. Prowadzi mnie nad spokojne wody. [...] Zastawiasz przede mną stół w obecności moich wrogów”.

Z drugiej strony kozy są niezależne, dociekliwe i trudne w stadzie, podczas gdy owce są naśladowcami i wymagają ciągłej opieki i ochrony.

Jako młody żydowski chłopiec twój ojciec zdecydował, że nadszedł czas, abyś przejął obowiązki pasterza. Byłeś z nim lub swoim starszym rodzeństwem, gdy pasli. Czy jesteś przygotowany?

- a. Czy znasz owce po imieniu, aby one podążały za tobą?
- b. Czy umiesz prowadzić lub jesteś kierowcą; np. kowboj?
- c. Czy wiesz, gdzie znaleźć zielone pastwiska i niegazowaną wodę?
- d. Czy potrafisz zidentyfikować i usunąć żywność, której nie wolno im jeść?
- e. Czy rozpoznasz drapieżniki, które chcą zabić lub szaleć?
- f. Czy jesteś wystarczająco silny fizycznie, aby odeprzeć wroga?
- g. Czy posiadasz narzędzia niezbędne do wypasu owiec i potrafisz się nimi posługiwać?

Pasterstwo Żydów w I wieku.

Żydzi w czasach Chrystusa mieszkali w małych wioskach liczących około 100 osób, w kilku rodzinach. Każdy generał wioski miał synagogę, w której czytał z dostępnych zwojów, oddawał cześć i uczył swoje dzieci Tory i Tanachu. Od czasu do czasu odwiedzali go podróżujący rabini, aby pouczyć, zachęcać i poprawiać.

Pasterstwo w dzisiejszych kościołach.

Starsi spotykają się regularnie, aby podejmować decyzje dotyczące kościoła jako całości. Zatrudniają kaznodzieję z ambony i personel kościoła. Delegują w ten sposób funkcje dydaktyczne i szkoleniowe.

Weźmy pod uwagę biblijnych pasterzy.

Biblijny starszy/pasterz/nadzorca/strażnik/opiekun musi posiadać:

- a. Bliskie relacje z Bogiem i chrześcijanami w swoim zborze.
- b. Dobra znajomość i zrozumienie nauk Chrystusa i nauk Jego apostołów, aby przygotować chrześcijan do służby (służenia) i doprowadzić ich do dojrzałości w Bożej naturze.

- c. Umiejętność rozpoznawania fałszywych nauk i zapewniania osobom znajdującym się pod ich opieką możliwości uczenia się, rozpoznawania i zdobywania umiejętności obalenia takich nauk. Na przykład w ich czasach panowało powszechne przekonanie, że wszelkie ciało jest złe. Jezus nie mógł być w złym ludzkim ciele; dlatego był On tylko widmem – gnostycyzmem.
- d. Znajomość różnicy pomiędzy zrozumieniem/opinią a fałszywym nauczaniem.
- e. Umiejętność przewodzenia bez narzucania opinii innym.
- f. Jasne zrozumienie narzędzi duchowych potrzebnych do wykonywania funkcji pasterskich i biegłość w ich użyciu, aby bronić swoich podopiecznych, prowadzić współchrześcijan do pokarmu duchowego, dojrzewać na podobieństwo Chrystusa i bronić ich przed duchowymi drapieżnikami.

Jeśli na „kwalifikacje” spojrzeć jako na „cechy charakteru” lub narzędzia służące do wykonywania pracy pasterskiej, wówczas nabierają one innego znaczenia.

Funkcje, które pasterze mają pełnić:

- a. Ucz, karm, wyposażaj i doprowadzaj do dojrzałości.
- b. Napominajcie, napominajcie, budujcie i wzmacniajcie.
- c. Skazujcie fałszywych nauczycieli i ich fałszywe nauki; Jak na przykład:
 - 1) Ten, kto wypiera się Chrystusa jako Boga w ludzkim ciele.
 - 2) Człowiek zostaje zbawiony bez oczyszczenia krwią Chrystusa.
 - 3) Zbawienie osiąga się poprzez osiągnięcia danej osoby.
- d. Promuj jedność i harmonię.
- e. Pociaszaj fizycznie, ale przede wszystkim duchowo, słabych i chorych.
- f. Szukaj i przywracaj tych, którzy dryfują lub oddalają się.
- g. Módlcie się za siebie, bracia pod waszą opieką i za zagubionych.
- h. Ostrzegaj przed niebezpieczeństwami czyhającymi na ścieżce życia.
- i. Przygotuj świętych Bożych do dzieła służby (pokaż i opowiedz).

„Oto godne zaufania powiedzenie: Jeśli ktoś pragnie być nadzorcą, pragnie szlachetnego zadania. Nadzorca zaś musi być nienaganny, mąż tylko jednej żony, wstrzemięźliwy, wstrzemięźliwy, przyzwoity, gościnnie, zdolny do nauczania, nie pijacki, nie gwałtowny, ale łagodny, nie kłótniwy, nie miłujący pieniędzy. Musi dobrze zarządzać własną rodziną i dopilnować, aby dzieci były mu posłuszne z należyтым szacunkiem. (Jeśli ktoś nie wie, jak zarządzać własną rodziną, jak może zatroszczyć się o Kościół Boży?) Nie może być niedawno nawróconym, gdyż w przeciwnym razie może stać się zarozumiały i podlegać temu samemu sądowi, co diabeł. Musi też cieszyć się dobrą opinią wśród obcych, aby nie popaść w niełaskę i w pułapkę diabła”. (1 Tym 3:1-7). W niektórych wczesnych przekładach zamiast nadzorcy napisano „urząd biskupa”.

Rozpocznij „nadzorca” „urząd biskupa” Komentarze:

- a. Wierny i „godny zaufania”, czyli taki, który jest przekonany, że Jezus jest Mesjaszem i ofiarą pokutną; Silny - pewny, prawdziwy i wierny.
- b. „Nadzorca”, czyli urząd biskupa, jest tłumaczony z greckiego słowa episkopeés oznaczającego stróża, wartownika, opiekuna lub tego, kto czuwa w ten sposób jako nadzorca. Strażnicy mają czuwać; strażnicy mają chronić, a innym terminem są pasterze, którzy mają karmić. Biskup był tytułem nadawanym różnym urzędnikom państwowym,

używanym później do oznaczania stanowisk w organizacjach katolickich i angielicin (etymonline.com). Słowo „biuro” nie występuje w tekście greckim.

c. „Szlachetne zadanie”, dobra praca, jest funkcją, a nie urzędem. Jest to praca lub zadanie od greckiego słowa érgou – czyn, czyn lub rzecz dokonana.

d. „Nadzorca” pochodzi od greckiego słowa episkopeés, w biblijnej grece jest to akt, poprzez który Bóg wpatruje się i bada drogi, czyny i charaktery ludzi, aby odpowiednio osądzić ich los, czy to radosny, czy smutny; inspekcja, dochodzenie, wizyta, podczas której będzie badał dusze ludzkie; tj. w czasie sądu Bożego. (Thayera)

Zakończ „urząd nadzorcy”. Komentarz

Bóg dał charakter, kwalifikacje ludzi, pragnął pełnić funkcje instruowania, szkolenia i strzeżenia Swego ludu. Charakter lub kwalifikacje 1 Tymoteusza 3 i Tytusa i kompilatorów Zrozumienie są.

- trzymajcie się mocno przesłania – czyli poznania Chrystusa i nauk Jego apostołów
- ponad zarzutem – nie podlega potępieniu.
- dobra reputacja, nienaganny - dobra reputacja wśród osób z zewnątrz.
- mąż jednej żony - Nie jest poligamistą, - nie jest jeszcze żonaty z żoną, nie otrzymał zaświadczenia o rozwodzie.
- umiarkowany, trzeźwo myślący – kieruje się zdrowym rozsądkiem.
- opanowany - zdyscyplinowany, a nie luźna armata.
- Szanowany - uporządkowany, dobre zachowanie.
- gościnnie – dba o potrzeby innych.
- zdolny do nauczania - potężny w komunikowaniu się.
- nie skłonny do pijaństwa - nie pij nadmiernie, nie awanturnik.
- nie jest napastnikiem (brutalnym) – nie jest waleczny ani porywczy.
- Delikatny – miły i troskliwy wobec innych.
- nie kłótniwy – nie kłótniwy – kłóć się; takie jak: „Moje zrozumienie pochodzi z Biblii, a twoje nie”
- nie chciwy - nie stawia rzeczy materialnych na pierwszym miejscu.
- zarządzać własną rodziną - rodzina żyje w ramach dochodów, a nie rozrzutności.
- nie jest osobą niedawno nawróconą – jako chrześcijanin musi stawić czoła próbom.

Paweł pisał w czasie prześladowań chrześcijan przez Żydów i Rzymian. Dlatego ci, którzy pragnęli pracy pasterskiej, byli gotowi narazić swoje życie, aby chronić swoich współbraci. Duchowe dobro braci było ważniejsze niż jego fizyczne ciało. Nie była to pozycja honorowa, władza czy prestiż, ale niebezpieczna praca, która wymaga:

- Pragnienie ochrony swoich braci, nawet jeśli będzie to kosztować życie.
- Potrafić uczyć oznacza skutecznie się komunikować (od greckiego słowa didaktikos oznaczającego umiejętnego nauczania - Thayer).
- Cierpliwość – nie wytrącaj się z równowagi i nie pochopnie oceniaj.
- Współczucie.
- Mężczyźni znani ze swoich intymnych relacji jako prawi ludzie, a nie pretendenci.

Ostrzeżenie dla nauczających pastorów.

Słowa wypowiedziane dawno temu przez Ezechiela do Bożych pasterzy w Izraelu w ramach Starego Przymierza odnoszą się również do Jego duchowych pasterzy w Nowym Przymierzu, którzy nie wykonują zadań powierzonych im przez Boga.

„Doszło do mnie słowo Pana: «Synu człowieczy, prorokuj przeciwko pasterzom Izraela (ich przywódcom); prorokuj i mów do nich: Tak mówi Wszechwładny Pan: Biada pasterzom Izraela, którzy dbają tylko o siebie! Czy pasterze nie powinni opiekować się trzodą? Jecie twaróg, ubieracie się w wełnę i zabijacie wybrane zwierzęta, ale nie troszczycie się o trzodę. Nie masz

- a. *wzmocnił słabych,*
- b. *uzdrowiał chorych,*
- c. *związał rannego,*
- d. *sprowadziłem bezdomnych,*
- e. *szukał zagubionych.”*

Czy nie jest to praca lub funkcja, którą powinni pełnić pasterze Nowego Testamentu?

Chrystus podjął te decyzje za wszystkie zgromadzenia – swój Kościół.

- Bądźcie wierni Chrystusowi i nauce Apostołów.
- Czyńcie dobre uczynki, które chwalą Chrystusa.
- Zdobywaj uczniów, ucząc Chrystusa ukrzyżowanego.

Decydenci

Jeśli powyższe są funkcjami Pasterzy, wówczas podejmowanie decyzji nie jest uwzględnione. Zbór jako całość pełni funkcję decyzyjną.

Powinni zdecydować-

- Jaką nauką są pisma święte lub fałszywe opinie?
- Kto zatwierdza lub autoryzuje miejsca, w których można uczyć?
 - a. Na zajęciach biblijnych w „budynku kościoła”
 - b. Domowe studium Biblii.
 - c. Korzystanie z kursów korespondencyjnych.
 - d. Studia indywidualne lub indywidualne.
- Gdzie zgromadzić się Ciało?
- Czy wspólne gromadzenie się w celu wzajemnego budowania jest wspólnotą, czy też celem oddawania czci jest „nabożeństwo”?
- Czy akty kultu są zidentyfikowane i nakazane?
- Czy wymagane są przykłady aktów kultu, a jeśli tak, to czy istnieje określona kolejność?
- Kto ma opiekować się wdowami i sierotami?
- Kto decyduje o tym, jak i gdzie będą wydatkowane składki?
- Czy można dać na konkretne dzieło; np. dzieło misyjne, a nie „skarbiec kościelny?”
- Kto sprawuje „na miejscu”, cokolwiek to znaczy, pracę misyjną?
- Co należy zrobić, gdy ktoś uwikłany jest w grzech?
 - a. Nadmierne picie.

- b. Rozwód.
- c. Porzucenie wspólnych zgromadzeń.
- d. Cudzołóstwo.
- e. Chciwy, kłamca, pijak, plotkarz, nie utrzymujący rodziny.

Paweł ostrzegał starszych w Efezie: „Bądźcie pasterzami Kościoła Bożego, który kupił własną krwią. Wiem, że gdy odejdę, wejdą między was dzikie wilki i nie oszczędzą trzody. Nawet z waszej liczby (wśród starszych/pasterzy) powstaną ludzie i zniekształcają prawdę, aby pociągnąć za sobą uczniów. Więc miejcie się na baczności!” (Dzieje 20:28-31).

Komentarz: „Wilki” – ludzie podający się za chrześcijan w celu zdrady i zniszczenia wiary. „Uważajcie na fałszywych proroków. Przychodzą do was w owczej skórze, ale wewnątrz są dzikimi wilkami”. (Mateusza 7:15).

Jak mogli wejść starsi w owczej skórze „z waszej liczby”?

- a. Proces ich selekcji.
- b. Ciało chrześcijan nie jest ze sobą powiązane w taki sposób, że ich wierzenia i opinie są nieznanne.
- c. Sposób szkolenia i wyposażenia jest wadliwy, niewystarczający lub przekazany innym.
- d. Nie słysząc trosk duchowych, cichych i delikatnych, zwracając uwagę na głosy wokalne lub duże współautory.
- e. Niektórzy mężczyźni mogą agitować na rzecz pracy, którą uważają za wymagającą władzy i honoru.

Duchowe wilki to ludzie w zgromadzeniu, którzy podają się za chrześcijan, ale mają niebiblijne plany. Jak można zapobiec odciąganiu chrześcijan od ich nauk? Ma ona na celu wyposażenie i wytrenowanie Ciała w wiedzę poprzez otwartą dyskusję na temat powszechnych nauk poprzez porównanie ich z prawdami biblijnymi. Chrześcijanie muszą umieć rozpoznać swoje nauczanie jako fałszywe. Chrześcijanie muszą przestać być słuchaczami, jedynie „podgrzewającymi ławki” i stać się poważnymi badaczami Słowa Bożego, otrzymując i uczestnicząc w wielu pouczeniach, dyskusjach i budowaniu od swoich, stróżów/pasterzy i innych osób znających Słowo.

Rządziłeś nimi surowo i brutalnie. I zostali rozproszeni, bo nie było pasterza, a gdy się rozproszyli, stali się pokarmem dla wszystkich dzikich zwierząt. Moje owce błąkały się po wszystkich górach i po każdym wysokim pagórku. rozproszeni po całej ziemi i nikt ich nie szukał ani nie szukał”.(Ezechiela 34:1-6).

„Dlatego, pasterze, słuchajcie słowa Pańskiego: Na moje życie – wyrocznia Wszechwładnego Pana, ponieważ moja trzoda nie ma pasterza i została splądrowana, i stała się pokarmem dla wszystkich dzikich zwierząt, i ponieważ moja trzoda pasterze nie szukali mojej trzody, ale raczej troszczyli się o siebie niż o moją trzodę, dlatego też, pasterze, słuchajcie słowa Pańskiego: Tak mówi Wszechwładny Pan: Występuję przeciwko pasterzom i pociągnę ich do odpowiedzialności za moją trzodę . Odsunę ich od pasania trzody, tak że pasterze nie będą już mogli sami się paść. Wyrwę moją trzodę z ich pysków i nie będzie już dla nich pokarmem”.(Ezechiela 34:7-10).

„Synu człowieczy, ustanowiłem cię stróżem domu Izraela; więc słuchajcie słowa, które mówię i ostrzegajcie ich ode mnie. Gdy powiem bezbożnemu: ‚Na pewno umrzesz’, a wy go nie ostrzeżecie ani nie przemówicie, aby odwieść go od złych dróg i ocalić życie, wtedy ten bezbożny umrze za swój grzech, a Ja pociągnę cię do odpowiedzialności za jego krew. Jeśli jednak ostrzeżesz bezbożnego, a on nie odwróci

się od swojej niegodziwości i od swoich złych dróg, umrze za swój grzech; ale zbawisz siebie.”(Ezechiela 3:17-19).

„Lud mój przychodzi [...], aby słuchać waszych słów, ale nie wprowadza ich w życie. Ustami wyrażają oddanie, ale serce ich jest chciwe niesprawiedliwego zysku. Zaprawdę, dla nich jesteś nikim więcej, jak tylko tym, który pięknym głosem śpiewa pieśni miłosne i dobrze gra na instrumencie, bo słyszą Twoje słowa, ale nie wprowadzają ich w życie”. (Ezechiela (33:31-32).

Rozdział 4

Słudzy (Diakonos)

Diakoni

„Diakoni także mają być ludźmi godnymi szacunku, szczerymi, niepijącymi za dużo wina i nie zabiegającymi o nieuczciwy zysk. Muszą z czystym sumieniem trzymać się głębokich prawd wiary. Najpierw należy je przetestować; a potem, jeśli nie ma nic przeciwko nim, niech służą jako diakoni. Podobnie ich żony mają być kobietami godnymi szacunku, nie złośliwymi gadułami, ale umiarkowanymi i godnymi zaufania we wszystkim. Diakon musi być mężem tylko jednej żony i musi dobrze zarządzać swoimi dziećmi i domem. Ci, którzy dobrze służyli, zyskują doskonałą pozycję i wielką pewność swej wiary w Chrystusa Jezusa”.(1 Tym 3:8-13).

Komentarz:

- a. „Diakoni” w transliteracji z greckiego słowa diakónous – neutralny płciowo) – w. 8
- b. „Kobiety” od greckiego słowa gunaikas oznaczającego kobietę w każdym wieku, dziewicę, zamężną, wdowę lub żonę, w zależności od kontekstu za pomocą Stronga). vs. 11
- c. „Słowo ich zostało dodane przez tłumacza, ponieważ nie występuje w tekście greckim. Dodając „ich” do angielskiego tłumaczenia, znaczenie zmieniono ze służących, diakónous, na żony służących mężczyzn. vs. 11
- d. „Diakon niech będzie mężem tylko jednej żony” wyklucza poligamistów i mężczyzn, którzy oddalają żonę bez świadectwa rozwodu, w związku z czym pozostają w związku małżeńskim z odrzuconą żoną. Tutaj diakon pochodzi od greckiego słowa diakonos (mianownik liczby pojedynczej rodzaju męskiego na winorośl). vs. 12

Komentarz: Niestety, słowo diakon reprezentowało stanowisko lub urząd w kościele anglikańskim. Gdyby greckie słowo zostało przetłumaczone jako sługa, byłoby mniej zamieszania.

Komentarz: Wszyscy chrześcijanie są kapłanami, aby służyć Bogu. Zatem wszyscy są diakonos, sługami, mężczyzn i kobietą, wykonującymi ten sam rodzaj funkcji, które Bóg nakazał Adamowi i Ewie, ale raczej duchowe niż fizyczne. Jak na przykład:

Przestrzegać– Jeśli Mnie kochacie, będziecie przestrzegać mojego przykazania – nie jedzcie owoców z drzewa poznania dobra i zła.

Praca– Gdy widzisz okazję, czyń dobro – pielęgnuj ogród.

Rozmnażać się– zasiej ziarno ewangelii, gdyż jest to moc zbawienia – bądźcie płodni i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię.

Ponieważ diakónous w wersecie 8 mają podobne cechy charakteru i kwalifikacje jak pasterze, ich praca musi być ściśle związana z pracą pasterzy.

Kościół Chrystusowy porównywany jest do naszego ciała fizycznego, ma też wiele części roboczych, pełniących różne funkcje. Jeśli te „kościelne” części ciała nie funkcjonują, oznacza to, że ciało „kościelne” jest osłabione. Uschnie i umrze.

Praca ludzi mających cechy charakteru podobne do pasterzy nie jest określona, więc wszelkie zrozumienie jest interpretacją lub opinią.

Poniższy cytat jest cytatem z lekcji Joe McKinneya:

„W pewnym kontekście termin „diakonos” nabiera dodatkowego, specyficznego znaczenia i znaczenia, gdy odnosi się do grupy sług o wyjątkowych kwalifikacjach duchowych, jak w 1 Tymoteusza 3, gdzie został przetłumaczony jako diakon. W pewnym sensie była to pożyteczna praktyka, gdyż zwracała uwagę, że niektórzy chrześcijanie są wybierani do pełnienia specjalnej służby, prawdopodobnie polegającej na pomaganiu nadzorującym stróżom w ich duchowych funkcjach.

„Chociaż mamy pewne przekonanie, że praca chrześcijan posiada te szczególne kwalifikacje, nigdy nie powinniśmy być aż tak dogmatyczni, by sądzić, że jest to ostatnie słowo w tej sprawie. Musimy pamiętać o pewnych prawdach biblijnych o Ciele Chrystusa, aby jakakolwiek interpretacja była z nimi zgodna. Ponieważ ich kwalifikacje charakteru i doświadczenie zostały już udowodnione, rozsądne jest założenie, że pomagają starszym w ich duchowej pracy polegającej na dbaniu o duchowe potrzeby kościoła, zwłaszcza te, które są pilne. Diakoni nie są „młodszyms starszymi”, chociaż ich praca byłaby podobna do tej, którą wykonują pasterze, a doświadczenie to mogłoby być dobrym szkoleniem dla tych mężczyzn, aby pewnego dnia mogli zapragnąć lub aspirować do funkcji opiekuna, stróża lub wartownika.

„Ciało Chrystusa, żyjące, rosnące i walczące królestwo – żywy organizm – ma wiele dynamicznych potrzeb, które stale się zmieniają.

„Pojawiają się problemy, pojawiają się potrzeby, zdarzają się sytuacje kryzysowe: ktoś choruje, ktoś inny traci pracę, w rodzinach dochodzi do sprzeczek, rodzice mają problemy z dziećmi, ludzie umierają i trzeba pocieszać rodziny, trzeba rozwijać ważne duszpasterstwa. Nie wszystkie potrzeby w kościele są dynamiczne, ale wiele z nich jest dynamicznych i czasami są one nieprzewidywalne lub nawet awaryjne. Kiedy te potrzeby się pojawią, należy je zaspokoić i to już teraz! Kto zaspokoi te potrzeby Kościoła? Kto będzie służył? Kim są słudzy Kościoła?

„Weźcie pod uwagę, że w pierwszym wieku, gdy chrześcijanin nie zebrał się, wszyscy byli zaniepokojeni. Czy władze rzymskie aresztowały go za wiarę? Czy sekta żydowska wyrządziła mu fizyczną krzywdę? W takiej sytuacji wypadałoby, gdyby rodzina chrześcijańska lub jej stróże poprosili brata mieszkającego w pobliżu, aby poszedł i sprawdził, jak się czuje, oraz uzupełnił brakujące potrzeby.

„Wszyscy chrześcijanie są sługami. Wszyscy są powołani do służby. Kościół może wezwać każdego, aby zaspokoić jakąś potrzebę (służyć). To zależy od sytuacji. Na przykład w dziedzinie finansów Kościół powinien wybrać osobę posiadającą dobrą wiedzę z zakresu rachunkowości, godną zaufania oraz posiadającą rzetelność i uczciwość niezbędną do wykonywania tej pracy. Ale czy naprawdę

konieczne jest, aby taka osoba pozostawała w związku małżeńskim i posiadała dzieci, aby być skarbnikiem kościoła? Czy ta osoba ma te duchowe kwalifikacje? Każdy chrześcijanin może i powinien służyć w jakiejś dziedzinie, niezależnie od specjalnych kwalifikacji. Musi po prostu posiadać kwalifikacje do wykonywania tej konkretnej pracy. Ale wszyscy chrześcijanie, mężczyźni i kobiety, powinni i mogą służyć na jakimś obszarze.

„Teraz, gdy pojawiają się dynamiczne potrzeby; to znaczy, kiedy zdarzają się sytuacje awaryjne, zwykle nie ma czasu ani możliwości na badanie talentów i charakteru braci, aby odkryć, kto może w danym momencie zaspokoić tę konkretną potrzebę. Kościół potrzebuje grupy sług, którzy mają już kwalifikacje duchowe; sprawdzono i zidentyfikowano osoby, które można wezwać do pomocy pasterzom/starszym/strażnikom w nieprzewidzianych sytuacjach, gdy potrzeba ma charakter nagły i należy ją natychmiast rozwiązać.” (Końcowy cytat z Joe McKinneya.)

Podane powyżej kwalifikacje diakonosus obejmują bycie mężem jednej żony oraz dobre zarządzanie swoimi dziećmi i domem, nie mogą mieć zastosowania do wszystkich diakonosus, ponieważ wszyscy chrześcijańscy mężczyźni i kobiety są sługami diakonos. Dlatego funkcja mężczyzn posiadających te kwalifikacje musi różnić się od funkcji innych mężczyzn i kobiet diakonosus.

Niektórzy wnioskuje, że siedmiu wybranych przez Kościół jerozolimski w Dziejach Apostolskich do zaspokojenia potrzeb greckich wdów było diakonami. Nie nazywa się ich jednak diakonami, nie podano ich kwalifikacji ani nie wiadomo, czy cała siódemka posiadała cechy charakteru z 1 Listu do Tymoteusza.

Wielu dzisiaj uważa pracę starszych za mężczyzn w sprawach duchowych, podczas gdy diakoni to mężczyźni w sprawach fizycznych. Wydaje się, że jest to błędne zrozumienie, gdyż w ten sposób praca wszystkich pozostałych członków Ciała, mężczyźni i kobiety, zostaje rażąco ograniczona. W rzeczywistości, jeśli starsi zajmują się sprawami duchowymi, a diakoni fizycznymi, sługom niebędącym diakonami nie pozostaje żadna praca. Nie może to jednak mieć miejsca w przypadku, gdy Piotr pisząc do wygnańców w rozproszeniu stwierdza w 1 Liście Piotra 4:10: „Każdy, kto otrzymał dar, korzystajcie z niego, aby służyć sobie nawzajem jako dobrzy szafarze różnorodnej łaski Bożej”. Słowo „każdy” obejmuje mężczyzn i kobiety ze specjalnymi kwalifikacjami lub bez nich. Jeśli „każdy” nie obejmuje kobiet, to Paweł mylił się, stwierdzając w Liście do Rzymian 16:1, że Febe była diakonem, czyli służącą.

Współczesna koncepcja, zgodnie z którą diakoni dbają o fizyczne potrzeby zboru, takie jak utrzymanie budynku i terenu, nie wywodzi się z praktyki Nowego Testamentu, ponieważ w Nowym Testamencie nie ma wzmianki o jakimkolwiek zgromadzeniu chrześcijan posiadającym lub utrzymującym obiekty fizyczne. Potrzebami Kościoła w okresie prześladowań były potrzeby ludzi, a nie własność czy rzeczy. Jest to prawdą dzisiaj, ponieważ Kościół to ludzie, a nie własność.